

[Ole Bjørn Kraft.]

Begrænsning med Hensyn til den Vej-
længde i Luften, som det er muligt for en
Bombardementsmaskine med selv den mind-
ste Bombelast at tilbagelægge, naar den
ikke blot skal naa sit Maal, men ogsaa
vende tilbage til sin Station. Man regner
med, at denne Vejlengthe gennemsnitlig
kan sættes til ca. 500 km. Prøv nu at sætte
en Passer med det ene Ben i København,
der jo er det sandsynligste Angrebsobjekt,
og slaa en Cirkel med denne Radius, og
man vil opdage, hvordan Mulighederne i
allerhøjeste Grad bliver indskrænket. De
Lande, som omfattes af Cirklen, og som
altsaa vil komme i Betragtning, naar der
er Tale om Luftangreb paa vore Land-
strækninger, bliver følgende: Sverige, Norge,
Holland, Tyskland og Danzig. Selv med
en betydelig Udvidelse af Flyvemulig-
hederne — saaledes som de ikke foreligger
i Øjeblikket, men vi maa regne med en
hurtig teknisk Udvikling paa disse Om-
raader — vil man forstaa, at det er uden
reel Betydning for Bedømmelsen af dette
Spørgsmaal at opregne disse mægtige Tal,
disse utallige Eskadrer, som man altid gør
fra den anden Side. De hører kun hjemme
eet Sted: i den skræmte Fantasis Verden,
de tjener ikke Sandheden — kun Stati-
stikken. Jeg vil ikke med denne Udvik-
ling paa nogen Maade afvise, at et alvor-
ligt Færemoment alligevel truer os, men
kun paapege, at hele Grundlaget for den
førte Agitation har været falsk, og at man
ikke paa Forhaand kan skildre vor Situa-
tion som haabløs set fra Synspunktet det
nye Vaaben, og det er kun det, jeg taler
om her.

Jeg vil dog gerne tilføje, at netop det
nye Vaaben samtidig aabner os Muligheder,
som ikke tidligere har været til Stede.
Efter min Opfattelse vil det i Stedet for
at være en Hindring tværtimod vise sig at
være en Fremmer af vore Forsvarsmulig-
heder, fordi det er et Vaaben, som begun-
stiger det lille Land. Det stiller ikke store
Krav i Retning af Mandskabsstyrke, hver
Maskine skal kun have en faatallig Besæt-
ning. Det er det bedste Vaaben for de bedst
uddannede Folk, hvis tekniske Viden og
Kunnen her kan komme til fuld Udfoldelse.
Det aabner — og det plejer vi Danske at
være glade for — en Mulighed for den
individuelle Dygtighed til at gøre sig gæl-
dende. Det er ogsaa derigennem i og for sig
et mere ridderligt Kampvaaben, og det er
i Forhold til de gamle Vaabenarter for-
holdsvis billigt i sin Anskaffelse. Sammen-
holdt med Luftværnsartilleriets Udvikling

kan man derfor ikke afvise vore Forsvars-
muligheder, heller ikke Muligheden for at
hindre, at et Bombardement betyder Ud-
slettelse af uerstattelige Værdier og Lam-
melse af vor nationale Villie. Det hele
kommer an paa, om vi selv vil, om vi selv
virkelig har noget Ønske om og en fast
Villie til at hindre noget saadant og til at
skabe det tilstrækkelig effektive Luftværn.

Man forstaaer efter den Udvikling, jeg
her har givet, at med Henblik paa Luft-
angrebsmulighederne bliver i Realiteten
kun Tyskland tilbage som en Faktor af
virkelig Betydning. Men hvorledes stiller
det sig nu med Tyskland? Jeg under-
streger paa ny, at jeg her kun beskæftiger
mig med de rent teknisk forekommende
Muligheder, og saaledes paa ingen Maade
gennem min Tale her udtaler mig om, hvorvidt
der er nogen Sandsynlighed for en politisk
Konflikt med Tyskland — det er en rent
saglig, teknisk Betragtning af Spørgsmaalet.
Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Alsing
Andersen er kommet i en højst ejendomme-
lig Situation, thi det ærede Medlem har
med den Dygtighed, han har erhvervet sig
som mangeaarig socialdemokratisk Agitator,
skildret de Fæer, der truer os fra kom-
mende Luftangreb, og saa viser en nøjere
Undersøgelse, som ikke kan modsiges, at
disse Angreb rent militær-teknisk væsentlig
kan ventes fra en Stat, og om denne Stat
har det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen
erklæret, at den er afrustet, at det er for-
budt den ifølge Versailles-Traktaten at have
Luftstridskræfter — han anbefaler endogsaa
Danmark at følge denne Stats Eksempel. Det
bliver jo unægtelig et ganske kraftigt
Munddask, han derved giver sig selv. Det
skal imidlertid ikke hindre os i at diskutere
Sagen videre, og jeg vil gerne hjælpe det
ærede Medlem Hr. Alsing Andersen ud af
den Vanskelighed, som han paa denne
uovervejede Maade har bragt sig selv i.
Det er jo rigtigt, at Tyskland er afrustet,
men denne Mangel kan i Konflikttilfælde,
naar der opstaaer Krig, blive afhjulpet gen-
nem Alliancer, og man regner vel neppe —
men det er maaske et Argument, som det
ikke interesserer det ærede Medlem at
fremføre — i Tyskland selv med, at denne
Kendsgerning, Afrustningen, skal forblive
uændret til alle Tider. Jeg tror, man har
Lov til at sige — og jeg finder det fuldt
ud naturligt —, at der i Tyskland gør sig
stærke Strømninger gældende i det mindste
i den Retning selv at komme til at bestemme,
om man vil have Luftstridskræfter eller
ikke. Det vil under alle Omstændigheder
være i høj Grad letsindigt at regne med